

Çanlar Sarayı

Yavuz DEMİRKIRAN

Çanlar Sarayı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil bir tepenin üzerinde, yüksek bir çan kulesi olan bir saray vardı. Kulede tek bir çan değil, parlak sıralar halinde asılı duran büyük küçük birçok çan vardı. Bu sarayda on iki yaşındaki Prenses Clara yaşıyordu. Sıcak, açık kahverengi bir teni, gevşek bir örgüyle toplanmış dalgalı kestane rengi saçları ve parlak, meraklı bir gülümsemesi vardı. Her sabah çanların yumuşak ve berrak çınlayışını duyardı.

Clara anları severdi ama ne iŖe yaradıklarını bilmiyordu. Bir sabah, kuleyi pirin anahtarlarından oluŖan halkasıyla koruyan yaŖlı ancı Thomas'a sordu. Thomas kısa boylu ve kamburdu; kabarık beyaz saları ve pırıldayan gri gzleri vardı. Glmseyerek, "Her an krallıktaki bir kye aittir. Bir ky yardıma ihtiya duyduėunda, onun anı alar," dedi.

Clara'nın gözleri kocaman açıldı. "Her köyün bir çanı mı var?" diye sordu. "Her birinin," dedi Thomas, küçük bir pirinç çanı parlatarak. Clara gümüş çan kolyesine dokundu ve derin derin düşündü. Hayatı boyunca krallığın haritalarını incelemişti ama tek bir köyü bile ziyaret etmemişti. "Öyleyse gidip yardım etmeliyim," dedi.

Kraliçe Elara kızını dinledi. Uzun boylu kraliçe, altın işlemeli erik rengi bir elbise giyyordu ve sakin, koyu gözleri yumuşacıktı. "Çanlar bir hükümdarın görevidir," dedi. "Ama bir harita sana insanların gerçekte nasıl yaşadığını anlatamaz." Clara'nın çantasını bağladı ve alnından öptü. "Git canım. İyi dinle ve yardım edebildiğin yerde yardım et."

Daha ertesı gn, alak ve dzenli bir an sesi duyuldu. Thomas anı iřaret etti. "Bu, nehrin ařaęısındaki Sętderesi." Clara kahverengi deri izmelerini giydi ve kıvrımlı yolda aceleyle ilerledi. Vardıęında kyller endiřeliydi. Kk ahřap kprleri kırılmıřtı ve ocuklar okula geemiyordu.

Clara her köylüyü tek tek dinledi. Fırıncının karşı taraftan una ihtiyacı vardı. Çocuklar öğretmenlerini özlemişti. "Birlikte tamir edebiliriz," dedi Clara. Halat ve tahtalar getirdi ve herkes yardım etti. Gün batımına doğru köprü yeniden sapasağlam duruyordu. Çocuklar sevinçle bağırdı ve güvenle karşıya geçti; Clara da eve kadar gülümseyerek döndü.

Sonraki an, altın tarlalarda arıların vızıldadığı Balköy adlı bir köyden aldı. Clara, arıcıyı kaşları atık halde buldu. Kovanları sessizdi ve arıların yakınında hiç iek yoktu. "Bu yaz ayır kurudu," dedi arıcı. Clara sorular sordu ve dikkatle dinledi. Sonra bir fikri oldu.

"Dere boyunca çiçekler dikelim," dedi Clara. Köylüler tohum topladı ve herkes kazıp suladı. Günler sonra minik yeşil filizler belirdi. Arılar kısa süre sonra yeniden mutlulukla vızıldadı ve kavanozlar bal doldu. "Bizi dinledin," dedi arıcı şaşkınlıkla. "Çoğu ziyaretçi sadece geçip gider." Clara küçük defterine yazdı ve gülümsedi.

Çan ardından çan çaldı ve Clara köy köy dolaştı. Adlarını, şarkılarını ve en sevdikleri yemekleri öğrendi. Bereketli hasatları ve zorlu kışları duydu. Her ziyarette dinledi, yardım etti ve her şeyi yazdı. Kısa süre sonra krallığın yolları ve insanları tanıdık geldi; sanki her köşede bekleyen eski dostlar gibiydi.

Yağmurlu bir gün, tepelerin yüksekindeki Taştepe'den hafifçe bir çan çaldı. Clara çamurlu yolu tırmandı. Köylüler yorgun görünüyordu. Kuyuları kurumuştı ve suyu uzaklardan taşıyorlardı. Yaşlı bir kadın, "Taştepe'ye kimse hiç gelmez. Biz önem veremeyecek kadar küçüğüz," dedi. Clara yanına oturdu.

"Her köy önemlidir," dedi Clara nazikçe. Tepelerini ve taşlarını sordu. Köylüler ona kayaların arkasındaki gizli bir pınarı gösterdi. Birlikte temizlediler ve serin su fişkırdı. Herkes güldü ve yağmurda dans etti. "Çanımız çaldığı için geldin," dedi yaşlı kadın. "Gerçekten dinledin."

Clara, defteri hikâyelerle dolu olarak saraya döndü. Kraliçe Elara'ya köprüleri, arıları ve gizli pınarı anlattı. "Krallığı haritalardan bildiğimi sanıyordum," dedi Clara. "Ama haritalar bana nezaketi ya da sıkıntıyı gösteremez." Kraliçe sıcacık gülümsedi. "Artık bir hükümdarın ne yapması gerektiğini biliyorsun. İyi bir hükümdar dinler."

O günden sonra Clara gümüş çan kolyesini hep yanında taşıdı ve çan çalmasa bile köyleri sık sık ziyaret etti. İnsanlarla oturdu, yemeklerini paylaştı, sevinçlerini ve kaygılarını dinledi. Thomas, "Krallığı hiçbir haritanın gösteremeyeceği kadar iyi tanıyorsun," dedi. Clara güldü ve çanlar üzerlerinde yumuşakça çaldı.

Saray da deđiřti. Clara köylüleri ziyarete davet etti ve salonlar onların řarkıları ve hikâyeleriyle doldu. Kraliçe Elara kızının yanında dinledi; gururlu ve mutluydu. Krallık, yağmurdan sonraki bir bahçe gibi daha da aydınlandı. Herkes herkese yardım etti ve çanlar yardım için olduđu kadar mutlu nedenlerle de çaldı.

Sessiz bir akşam Clara, Thomas'la an kulesinde oturdu. "Eskiden anlar endiŖe gibi ınlardı," dedi. "Ŗimdi ise dostların sesleniŖi gibi geliyor." Thomas baŖını salladı, g zl kleri parıldadı. " nk  her zaman gelen biri olur," dedi. "Her zaman dinleyen biri." ok aŖağıda, her k yde fenerler pırıldıyordu ve t m krallık sıcakık parlıyordu.

Böylece Prenses Clara hepsinin en gerçek dersini öğrendi. Bir sarayda her köy için bir çan bulunabilir, ama iyi bir hükümdar yüreğinde her bir kişi için bir yer tutar. Hükümdarlar dinlediğinde krallıklar parlar. Çanlar hâlâ ülkenin dört bir yanında çalar ve Clara hâlâ her seferinde bir iyilik ziyaretiyle yanıt verir; örgüsü uçuşur, çizimleri tozlanır. Son.